

Aygün Adıgözəlova

Aygün Aydın qızı Adıgözəlova 1984-cü ildə Şəmkir rayonunun Dəllər qəsəbəsində anadan olub. Hazırda Z. Abbasov adına Dəllər qəsəbə orta məktəbində ingilis dili müəllimidir.

Dövri mətbuatda hekayələri ilə çıxış edir. "Düşüncələr" adlı esselər kitabının müəllifidir.

(Hekayə)

Qəfildən yuxudan oyan-dım. Beynimdə qarışıq səslər, gözlərimin önündə cürbəcür fraqmentlər. Niyə oyandım ki, mən? Yuxum gəlirmi, yoxsa tamamilə oyağam? Bilmirəm hansı tərəfdəyəm. Yerimi bilmirəm. Havadayammi? Yatağımdayammi, yoxsa haradasa uzaqlardayam? İçimdə öz-özümü araşdırıram. Kiməm? Bəlkə bir cinayətkaram, bəlkə bir məzlum. Ya bəlkə mən özünü yollarda itirmiş bir kimsəsizəm. Həmin vəziyyətdə bütün hissələrimi kənarlaşdırmaq, yuxuya getmək istəyirəm amma olmur. Telefonu çarpayının yanından götürüb baxıram. Parlaq ekran gözlərimi qamaşdırır. Bey-

nimdə hər şey qarışıqdı. Reallığı dərk etməyə çalışıram. Saata baxıram 03:37-ni göstərir. Ekranda gözlemədə olan mesajlar, cürbəcür bildirişlər. Amma heç birini açmaq istəmirəm. Telefonu təkrar götürdüyüm yərə qoyuram. Bir neçə saniyəlik qaranlıqdakı parlaqlıq beynimi heç aydınlatmır.

Qaranlığı daha çox sevir-mişəm kimi gəlir mənə. Hə, doğrudur, mən işıqda çaşbaş oluram. Qaranlıqda aydınlanırsan düşüncələrim. Elə bil susamışam. Belə hiss edirəm. Amma buna da tam əmin deyiləm. Ağzım qurumuş kimidir. Amma boğazım yanmır. Su qrafını lap yaxınlıqdadı. Üç, ya dörd addımlığımda. Amma mənə çox uzaq gəlir. Taqətim yoxdur ki,

durub su içəm. Sanki əlçatmaz bir yerdəmiş kimi gəlir bu məsafə mənə. Bəlkə də heç susamamışam. Sadəcə bu aldadıcı bir hissdır. İçməsəm də olar bəlkə. Yox axı, içməsəm də təkrar yuxuya gedə bilməyəcəm. Sabah hökmən gerek suyu lap yaxınıma qoyam. Telefonu qoyduğum məsafəyə. İstəyən kimi götürəm. Görəsən elə qoysam suya toxun-maram ki? Sonra da su tökülür yərə. Kim siləcək dağılmış suyu yerdən gecəyarısı?

Off !Yoruldum, yatmaq istəyi-

ğınacaq axtarırlar. Amma indi səs gəlmir. Bəlkə külək yoxdur. Ya da bəlkə pişiklər daha burada sığınacaq tapa bilmir, başqa yərə gediblər. Ola bilər ki, daha bura gəlmirlər. Çoxdandır ki, səslərini eşitmirəm. Bəlkə də gecələr oyanmıram çoxdandır. Ya da bəlkə külək gecələrdə oyanmamışam. Neyləyim indi? Görəsən durub baxımmı külək varmı, yoxmu?

...Elə bil yuxu gəlir mənə. Beynim yuxuyla reallıq arasında tərəddüd edir. Hansına təslim ol-

Yuxusuzluq

rəm. Çətinliklə özümü məcbur edirəm və ayağa qalxıram gedib su içirəm. Su içəndən sonra bir inam gəlir ki, yəqin ehtiyacım olan bu imiş. İndi yuxuya gedəcəm. Amma yenə də o tərəf bu tərəfə eşələnirəm. Gözüm yumuludur, amma yuxu gəlmir.

Elə bil səs gəlir. Yoxsa küləkmi əsir? Uğultuya oxşamır amma. Külək əssə yenə hər yer toz olacaq. Görəsən açıqda qalmış ayaqqabılarımız toz olmaz ki? Yəqin ki olacaq. Necə bilim görəsən küləkdirmi, ya yox? Külək əsəndə həmişə uzaqdan pişiklərin səsi gəlir. Bəlkə üşüyürlər, sı-

sun bilmir. Yox, durum gedim baxım, yoxsa yata bilməyəcəm. Çətinliklə yerimdən qalxıb gedirəm. Külək yox imiş. Amma hər ehtimala qarşı ayaqqabıları içəriyə qoyuram. Birdən sonra külək başlayır. Soyuq hava üzümü oxşayır, yarıçılpaq bədənəm azca titrəyir və məmnunluq hiss edirəm. Qayıdıb gəlirəm. Vanna otağına girirəm. Əllərimi yuyuram, boynuma azca sulu əllərimlə toxunuram. Güzgüdə özümə baxıram. İşıqdan gözlərim bir az qamaşır.

Hə, yuxuluyam. Amma yata bilmirəm. İndi gedib rahat yata-

cam. Gəlirəm, yatağıma uzanıram. Bir az beynim aydınlanır yenedən. Görəsən sabah yenə eyni şeylərimi yaşayacam? Yenə eyni yollarımı gedəcəm? Ya da kimlərlə yolum kəsişəcək?

...Bir az da onun haqqında düşünürmü? Yoxsa istəmirəm? Amma sanki düşünməyə heç nəyim yoxmuş kimi hiss edirəm. Həyatım bu qədər boşdurmu? Yeknəsəkdirmi? Yox, niyə ki? Qayğılarım kifayət qədər çoxdu. Həyatım kifayət qədər doludu. Amma onların heç biri bu gecəyarısı ağılıma gəlmir. Məhz onun haqqında niyə düşünürəm? Yatmaq istəyirəm. Bu an bütün istəklərimin fəvqində yatmaq istəyirdim. Axı mən yuxunu çox sevirdim. Hətta o qədər sevirdim ki, yuxudan oyananda təkrar yuxum gəlirdi. Səhər yeməyindən sonra məmnuniyyətlə yatardım lakin işə getməliyəm. Ya da günortalar yuxu heç nəylə müqayisə olunmamaq qədər dəyərlilirdi. Yuxusuzluq bəlkə də sadəcə özümə etiraf etmək istəmədiyim hissələrimdi. Beyinlə duyğuların qapalı ziddiyyəti. Özümə axtardığım dərdirdi. Yuxusuzluqda düşünürəm mən. Gecənin səssizliyində özümə baş başa. Özümə səmimi oluram. Deyəsən yuxuya yox, yuxusuzluğa ehtiyacım var, özümü tapmaq üçün.